

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.29. Pastorum tumultus in Francia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

Sæcul. XIII. Papa verni jejunii tempus Lugduni
 A.C. 1251. agere pergebat, ubi die Cœnæ Domini fa-
 M. Paris. cro 13 Aprilis coram multis Episcopis i-
 p. 712. teravit anathema in memoriam Frideri-
 cæ. Stero. ci, & in Conradum ejus filium, ut qui si-
 an. 1251. ne consensu Romanæ Ecclesiæ Imperium
 ac Siciliam sibi vendicassent. Simul ra-
 Sup. lib. 82. tam habuit Guilielmi Batavi electionem
 §. 14. in Regem Romanorum. Decimo nono
 Matth. Par. ejusdem mensis die Mercurii in hebdo-
 p. 707. 710. made Paschatis Papa Lugduno abiit, post-
 quam ibi sex annos & quatuor menses
 traduxerat. Comitabantur eum plures
 Cardinales, Nobilium numerus, & Philip-
 pus Sabaudus electus Archiepiscopus
 Lugdunensis validum copiarum præsi-
 dium ducens, ut eundem ab incurfibus
 Friderici partium tueretur. Evitatis
 Mon. Pad. multis periculis Genuam attigit patriam
 p. 593. suam, quo cuncti Lombardiæ Optimates,
 Rayn. n. 30. qui partes ejus sequebantur, venerationis
 causa venerunt: usque ad 22 Junii ibi
 commorabatur.

§. XXIX.

Pastorum tumultus in Francia.

Interim Gallia terribili pastorum motu
 agitabatur. Erat ibi Hungarus qui-
 dam Jacobus nomine sexaginta circiter
 annos natus, qui in juventute sua quadra-
 ginta abhinc annis pueros ad peregrina-
 tionem

tionem sacram excitaverat, de qua suo loco memini. Deseruerat Ordinem Cisterciensem, multasque linguas, inter alias Latinam, Gallicam & Germanicam sciebat. Comperta S. Ludovici captivitate vatem sacrum simulare coepit, perhibens, se spectabiles habuisse Angelos, & ipsam Virginem sanctissimam, esseque iustum sacram suadere militiam pastoribus solum ac plebeculae, quia Deus Nobilium fastum aspernans hominibus obscuris & simplicibus Regis ac Terrae sanctae liberationem reservasset. Alteram manum semper clausam tenebat, ea se Virginis mandatum scriptum tueri asserens. Pastores primum & colonos ad se attraxit, qui relictis gregibus & aratris suis ceteratim eum sequebantur de victu parum solliciti, quo reapse nunquam carebant. Dicebatque populus, annonam inter eorum manus augeri. Jacobus singulorum humero crucem imponebat, & pastorculi vocabantur.

At his primis eum per simplicitatem comitantibus se adjungebant homines vagi, praedis assueti, exilio multati, ab Ecclesiae communiione repulsi, & ii omnes, qui temporis illius vocabulo Rivaes dicebantur, ita, ut brevi exercitum centies mille capitum conficerent, atque in agmina sub varios Duces ac quingenta signa distribuarentur crucem & agnum exhi-

Saecul. XIII.
A.C. 1251.

M. Par.

p. 710.

Pistor. I.

p. 742.

Lib. 77. §. 14.

Sæcul. XIII.
A.C. 1251.

bentia cum Jacobi visionibus, quas affirmabat. Nuncupabatur Magister Hungaricus, aliosque duos Magistros præcipuos sub se habebat. Hi agni discipuli (ita se nominabant) gerebant gladios, pugiones, ascias, clavas, & quidquid armorum congerere potuerant, ac concionantem Magistrum ii, qui optime muniti erant, circumdabant, quisquis contradicere auderet, eum aggressuri: nam Jacobus, & inferiores Magistri, quanquam laici, suo arbitrio de rebus sacris verba faciebant, multaque deliramenta etiam contra fidem loquebantur. Tantam auctoritatem sibi arrogabant, ut noxas condonarent, & nuptias solenni precatione conjungerent. Declamabant contra Clerum ac Religiosos, præsertim in Fratres Prædicatores Minoresque, quos vagabundos & pietatis simulatores dicebant. Cistercienses avaritiæ nimiaque fundorum ac pecorum suorum curæ, monachos nigros edacitatis & superbiæ arguebant. Canonicos a laicis haud multum diversos indulgere genio, Episcopos, ac substitutos in foro sacro Judices cumulandis pecuniis occupatos omni deliciarum genere frui perhibebant. Curia Romanæ maculas infamiæ aspergebant per calumnias, quas referre non ausim. Populus, qui Clerum odio & contemptui
 jam

jam habuerat, his sermonibus applaudebat.

Pastorculi cæperunt comparere post Pascha an. 1251, & longinquus Papæ abscensus eorum audaciam augebat. Primum in Flandria & Picardia, ubi populi sunt simplices, cœtus sociarunt; & maximum jam numerum efficiebant, cum Franciam intrarent. Euntes per pagos urbesque incolas in metu continendi gratia sustollebant arma; & ne Judices quidem opponere se audebant. Regina Blanca eos aliquamdiu tolerabat, filium suum forsitan liberaturos sperans. Relicta Lutetia omnibus se periculis defunctos rati, se agnitos fuisse frugi homines gloriabantur, eo quod in hac civitate, ubi fons esset omnis sapientiæ, ipsis nemo contradixisset, cœperuntque violentiam ac expilationes suas exercere licentius.

Die S. Barnabæ 11 Junii magno apparatu Aurelianum delati, invito Episcopo Cleroque, sed volente populo ingrediebantur. Cum Jacobus se concionem habiturum præconis voce promulgasset, innumerabilis multitudo convenit. Episcopus nomine Guilielmus Bussiaccensis constituta anathematis pœna omni Clero suo interdixit, ne hunc deceptorem audiret vel sequeretur: nam laici nec monitis ejus nec minis movebantur amplius. Aliqui tamen scholarum audito-

res

Sæcul. XIII.

A. C. 1251.

Nang. Chr.
to. II. Spicil.
p. 538.

M. Par.
p. 711.

Sæcul. XIII. res curiositati suæ cohibendæ impares
A. C. 1251. hunc novum vatem sacrum auscultare
 volebant: sed Clerici prudentiores trans-
 versis septis muniti domibus se suis in-
 cludere.

Postquam Jacobus dicere, solitasque ineptias suas proferre cœperat, quidam ex Academicis ei aures præbentibus fidente accedens animo, Mentiris, inquit, infelix hæretice, veritatis inimice! tu simplices fallis. Vix hæc finierat, cum unus pastorculorum securis ictu caput ejus in duas partes diffidit. Protinus ingenti omnes tumultu contra Clericos ire, in eorum domos perfractis foribus ac fenestris irruere, libros pretiosissimos igni tradere, populo haud obsistente illorum multos fortunis evertere, vulnerare, cruenta morte afficere, aut in Ligerim præcipitare. Viginti quinque desiderati sunt. Qui suis in ædibus se continuerant, illis nocturna fuga saluti fuit. Pastorculi a commota urbe sibi metuentes se subduxere periculo: & Episcopus eam interdicto multavit, eoquod illis non resistiterit.

Regina Blanca de his malis certior facta, se istorum hominum simplicitatis speciem præ se ferentium fraude in errorem inductam pro sua modestia fatebatur, ac eos dispergere de consilio Præfulum Procerumque statuit. Initium ita factum

factum, ut a piorum commercio exclusi denunciarentur. Sed ante promulgatum anathema Bituricas delati, & ab incolis recepti, cum Judæorum conventus intrassent, eorum libris combustis domos expilarunt. Egressos autem mœnibus sequente in armis populo Jacobum solita impudentia concionantem lanis quidam securi percussit in capite, communique luce privavit. Cadaver insepultum mansit, & sparsio rumore, pastorculos una cum fautoribus suis sacra detestatione inferis devotos esse, illi dissipati ubivis terrarum impeti perimique instar rabidorum canum coepti sunt.

Cum ex eorum catervis aliquæ Burdigalam vellent ingredi, Simon Lecestriæ Comes illic Anglorum Regis nomine imperium habens occludi portas jussit, & rogavit homines, cujusnam ex autoritate venissent? Nec Papa, reponebant, nec Episcopi, sed Deus, qui potest omnia, ejusque Virginea Mater nos miserunt. Recedite confestim, subjunxit Comes: si minus, omnes copias meas, & conscriptas provinciæ cohortes in vos immittam. Hac comminatione territi abiire: ac Dux eorum se clanculum furripiens conduxit navem, ad Saracenos, a quibus venerat, reversurus. Sed nautæ agnitum Hungari socium manibus pedibusque vinctum in Garumnam projiciebant. Invenere post-

Sæcul. XIII.
A.C. 1251.

p. 712.

Sæcul. XIII.
A. C. 1251.

posthæc in ejus sarcina multum pecuniæ, pulveres venenatos, ac epistolas Arabice scriptas, quibus Sultanum ad persecutionem suscepti consilii animabat, seque magnam ei multitudinem adducturum spondebat.

Tertius quidam pastorculorum Dux in Angliam profectus ibi supra quingentos eorum brevi collegit. At ob sacram sui proscriptionem ac Hungari necem divulgatam infamia laborantes, corruptorem ipsi in frustra conciderunt. Illorum multi discussa caligine veram crucis militiam poenitentiae causa secuti, in Terram sanctam sub signa sancti Regis Ludovici se contulere. Sic finita est hæc hominum depravatio sapientium virorum judicio periculosissima, quæ post Mahometis ætatem contigerit.

§. XXX.

Initia S. Petri Veronensis.

ap. Rayn.
n. 33.

Papa Innocentius manebat Genuæ, ubi ad Petrum Veronensem & ad Vivianum Bergamensem fratres Prædicatores scripsit in hanc sententiam. Postquam Deus Ecclesiam suam liberavit tyrannide Friderici quondam Imperatoris, qui pacem turbabat, præsertim in Italia, & hæresi favebat, statuimus Inquisitionem ibi firmare eo majore studio, quo propius nobis